ISSN 0132-4462.
№ 11 2000
ЛИСТОПАД

перець

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. Ю. АРТЮХА

Мал. Е. ФРІДМАНА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Перед початком гасіння пожежі дозвольте привітати вас і вручити заслужені нагороди.

Мал. О. КОХАНА

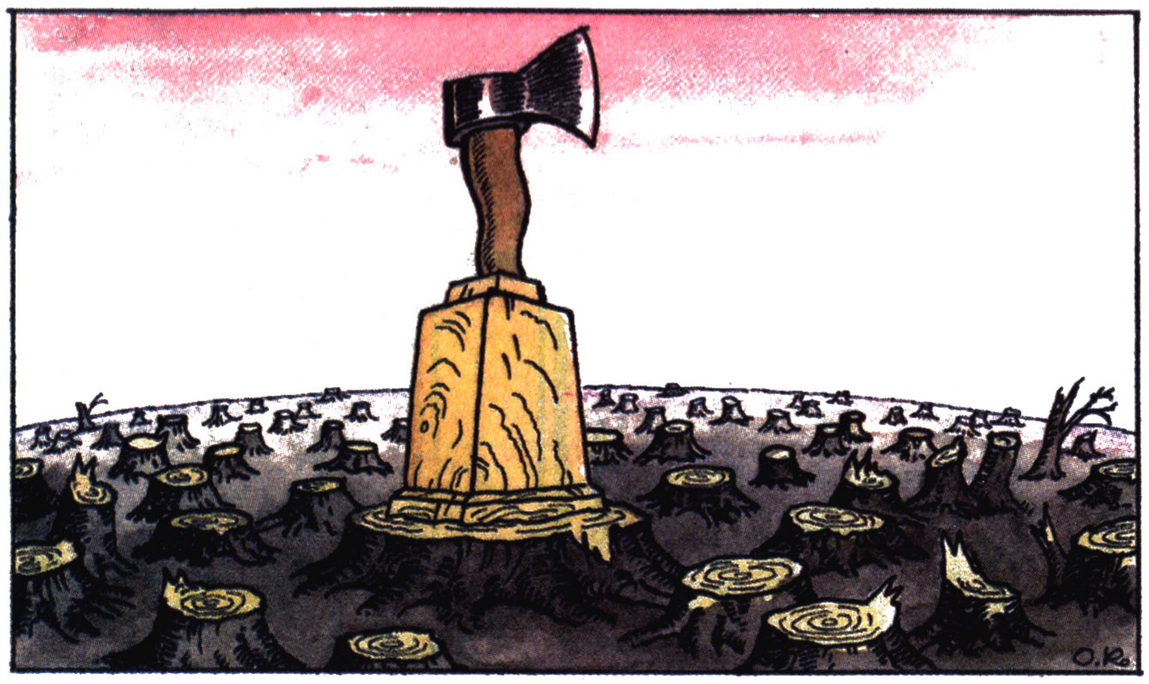

Мал. О. ЖИТНІКОВА

ЧОБОТИ

БАЙКА

Говорили. Міркували
Чоботи на лаві:
Шкодували, що вони —
той Лівий, той Правий.
Ті ж халяви, розмір той,
каблуки належні...
А носи чомусь стирчать
в боки протилежні?!
Думу думали, зітхали
хромові на лаві.
Жалкували, що вони —
той Лівий, той Правий.
Зголосилися усе
рішить одним махом.
Відтепер ідуть в життя
кожен своїм шляхом!
Й подалися... хто куди,
по ранковим росам...
А господар відтоді —
залишився босим.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Хто — за? Отже, одноголосно!

В ОДНУ РИМУ

✔ Як не подряпає, то хоч обляпає.

✔ Помітили й Світланку, як одягла дублянку.

✔ Стрункий, мов явір, а душа мерщій зігнутись посіша.

✔ Кругозору широта в нього, ніби у крота.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

СКОРОТИТИ — ЗНАЧИТЬ ЗБІЛЬШИТИ

Майже рік минув відтоді, як Кабінет Міністрів прийняв рішення про скорочення парку службових машин, що обслуговують центральні органи влади і підпорядковані їм територіальні організації. На додаток до того рішення впродовж цього року Кабмін видав ще декілька розпоряджень про... збільшення кількості цих таки службових машин. В результаті такого от «скорочення» кількість службових авто збільшилась на 620 одиниць.

ЯКЩО НЕ ВПЕВНЕНІ У ЗДОРОВ'Ї

Як передає наш запорізький кореспондент, кожен мешканець Чернігівського району, якщо він не впевнений у своєму здоров'ї, мусить придбати собі... каністрочку і носити її з собою, наповнену бензином. Бо ж усе може трапитись. Схопить його, скажімо, якась хвороба і до «швидкої» доведеться телефонувати. А тут і спитають: «Бензин у вас є?». А якщо бензину у хворого не виявиться, то, швидше за все, «швидка» не приїде. Оскільки на три автомашини місцевої швидкої допомоги виділяється лише 14 літрів бензину на день. Отже, особливо не роз'їздишся!

З ЧОГО МИ СКЛАДАЄМОСЯ?

Як стверджують фахівці, людина, в основному, складається з того, що вона їсть. А їмо ми, здебільшого, те, що купуємо в торговельній мережі. І ось, перевіривши продукти харчування в кількості близько трьох тисяч тонн, Держстандарт майже половину їх забракував і зняв із реалізації. А члени Нацради з питань безпеки життєдіяльності населення на своєму недавньому засіданні констатували, що продаж низькопробних підробок у торговельній мережі став останнім часом масовим явищем. Отже, питається, з чого ж ми з вами тоді складаємось, якщо оте низькопробне вживаємо?

НОВА ГРОШОВА ОДИНИЦЯ

Своєрідний ювілей відзначають будівельники Хмельницької АЕС: рівно п'ять років тому в управлінні будівництва з'явилася в обігу місцева грошова одиниця — талон. З того часу робітники та ітееровці, одержуючи зарплатню талонами, розраховуються ними за товари у місцевій крамниці та житлово-комунальні послуги, вносять плату за дитячі садки і ясла.

Одне тільки їх засмучує, що ця їхня місцева валюта не конвертується. Хоч теоретично вона і дорівнює гривні, практично на місцевому чорному ринку за неї й тридцяти копійок давати не хочуть.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

- ЗАМОВНИК (педаг.) — учитель, що заміняє викладача мови.
- КОСЯК — заєць.
- ХРОНОЛОГІЯ — наука про вирощування хрону.
- ТАБУН — той, хто накладає табу.
- ВИШКОЛИТИ — вигнати зі школи.
- ЗАЛІЗНИЦЯ — драбина.
- ПОКАЗНИК (розм.) — екскурсовод.

Сергій ДМИТРЕНКО.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

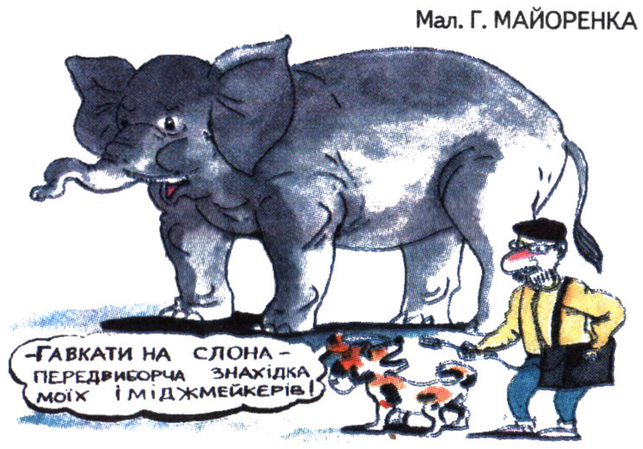

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Про начальників і заступників

Вечірня казка для дорослих

Начальник Департаменту Хижацьких інтересів тигр Тигрігорій Тигригорович Смугастий шукав собі достойного заступника. Довго перебирав і нарешті зупинився на кандидатурі ягуара Гурія Гурійовича Плямистого.

Спершу все було прекрасно. Гурій Гурійович виявив надзвичайну активність, справжній професіоналізм і творчу ініціативу. Департамент Хижацьких Інтересів став кращим у Казковому Лісі.

Та час минав, і авторитет Гурія Гурійовича непередбачено і загрозливо зріс. Відвідувачі Департаменту, минаючи кабінет Тигригорія Тигригоровича, вишнуровувалися у чергу біля дверей Гурія Гурійовича. А на соціологічних рейтингах Гурій Гурійович почав випереджати самого Тигрігорія Тигригоровича. По Департаменту поповзли з гадючим шипінням чутки, що Тигрігорія Тигригоровича мають от-от зняти, а на його місце призначити Гурія Гурійовича.

І тоді несподівано виникла кримінальна справа про зловживання Гурія Гурійовича своїм службовим становищем, про корупцію і відмивання брудних грошей. Зокрема через банк Курочки Ряби, що несла золоті яйця. І, хоча Гурій Гурійович бив себе лапою в груди і клявся-божився, що чистий, як сльоза, що ніколи в житті не бачив Курочки Ряби, з роботи його попхнули. Замість нього заступником став осел Ішак Ішакович Вуханський.

Рейтинг Тигрігорія Тигригоровича одразу зріс.

А незабаром Ішак Ішакович наробив стільки дурниць, що з роботи попхнули і його, і самого Тигрігорія Тигригоровича.

На добраніч, дорогі керівні читачі дяді й керівні читачки тьоті! Не забувайте, що вирішення кадрових питань — дуже тонка й делікатна штука. З одного боку, вельми розумних і вельми здібних заступників брати ризиковано. А, з іншого боку, брати дурнів — ще ризикованіше.

Отже — думайте, думайте, думайте!.. Чим більше ви будете думати, тим розумнішими станете. А розумному керівникові ніякі заступники не страшні!

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тут заєць пробіг. Бачиш, які глибокі сліди? Мабуть, щось важке ніс на собі...

ІРОНІЗМИ

◆ *Кохання — це єдине, що модство зуміло забрати з собою із раю.*

◆ *Партій навколо розвелося стільки, що куди не плюнь — обов'язково вцілиш в якийсь ЦК...*

◆ *Порада: не довіряйте героєві власного життя — він же й власним не дорожить.*

◆ *Порада бувальця: щиро дякуй усіх тих, хто ще не встиг наробити тобі всяких гидот.*

◆ *З наших банкірів хто не сидить — той і чесний.*

◆ *У пошані зараз тільки ті брехуни, які брешуть потрібне.*

Володимир КУЗЕНКО.

УРВАВСЯ ТЕРПЕЦЬ

Вранці чоловік збирається на роботу. Дружина подає йому сніданок і каже:

— Любий, забула сказати, що тебе викликають в школу.

— А що сталося?

— Петрик знову розбив вікно.

— Та скільки ж у тій школі, врешті-решт, вікон?! — грюкнув батько по столу кулаком.

КОРОТКО І ЯСНО

Дружина уся в сльозах:

— Миколо, ти навіть не запитуєш, чому я така заплакана.

Чоловік:

— Ну немає у мене таких грошей!!! Немає!!!

Усмішки з конверта

ПОМИЛОЧКА

Судять двох «нових українців», котрі гасали по місту на величезному «Лінкольні-навігаторі».

— Ви визнаєте свою вину? — запитує суддя.

— Тобто?

— Ви наїхали на машину «Ока», що стояла біля кафе «Тополька».

Один «новий» обурено дивиться на другого:

— Я ж тобі казав, що то машина, а ти — «відро!», «відро!».

МОЛОДЦІ

Жінка поїхала на базар, а Іван вирішив поклеїти в кімнаті шпалери. Запросив кума. Зробили вони роботу. Випили, закурили.

— Красота! — каже Іван. — Тепер жінка не пилятиме мене. Мовляв, поганий господар. Руки не туди стоять.

— Це точно,— затягнувся димом кум,— тільки скажи, а де ж у нас двері.

НА ВСІ СТО!

— Привіт, Максиме! Давно тебе не бачив. Маєш вигляд на всі сто!

— Дивно. А випив двісті п'ятдесят.

С. ЗАКАБЛУКА.

м. Суми.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Л. Телятникова)

— Сердечна людина самогонниця баба Фрося: до всіх своїх клієнтів ходить на могилу.

Мал. О. ГУЦОЛА

Друже Перче!

Можливо, незабаром хтось із українських письменників напише свою «Підняту цілину». І буде ця розповідь не про далекі часи в казахських чи донських степах. А про наше сьогодення. Про Україну. Тільки за офіційними даними минулого року у нас в області не було засіяно десятки тисяч гектарів. І якби ж то таке творилося лише на Херсонщині!

О. КОВАЛЬЧУК.

м. Херсон.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Як працює підприємство? От я, приміром, зарплату одержую вчасно...

Друже Перче!

Є у мене до тебе запитання. Коли ти їдеш на таксі, то з тебе беруть оплату за відстань, яку ти проїхав. Правильно? Правильно. А коли сідаєш у маршрутне таксі, то платиш, наприклад, гривню незалежно від того, чи проїхав дві зупинки чи десять.

Думаю, якби на маршрутах ввели диференційовану оплату, то це було б і логічно, і справедливо.

О. НЕТУДИХАТА.

м. Київ.

Мал. О. КОХАНА

— До кого пристати: ліві обіцяють мішок гороху, а праві — борошна?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я з фірми! Кого виводити із запою?

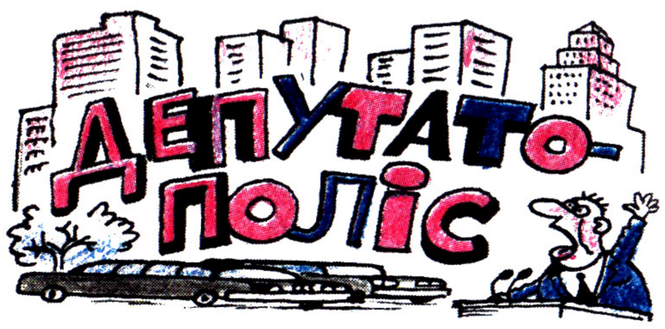

ФАНТЕСКА

Коли прийшла на нашу землю демократія, то привела з собою і депутатський корпус. Він називався «Перше скликання», ще пахнув полем і цехом, говорив замість «нонсенс» «анонс», намагався переходити вулицю на червоне світло. Вдень і вночі «Перше скликання» дбало про виборців, на себе в нього часу не залишалось, жило в готелях без жодної зірочки. Хіба вже ото як майже дотанув четвертий сніг його повноважень, виділили в національному заповіднику чималу ділянку для забудови під свої парламентські хатинки. Тільки фундамент почали закладати, як нові вибори змусили скерувати всі сили на боротьбу за виживання.

На зміну першому прийшло «Друге скликання». Воно складалося наполовину з першого, пахло парфумами від Діора, носило краватки від Кардена, а труси від Версаче і не ходило через вулицю ні на яке світло, а їздило «Мерседесами» по всій незалежній переважно на червоне. Якщо за турботами залишалась вільна хвилина, то приймало закон, до якого потім щороку вносило поправки. Основний час воно присвячувало будівництву свого світлого майбутнього. У колишньому національному заповіднику на закладеному раніше фундаменті вибехкали такі небошкряби, що тепер у братні парламенти з обмінними делегаціями не треба їздити — з дому все видно. Там навіть у туалетах на дверях такі ручки, яких і в російського царя в Зимовому палаці не було. Там такі вікна, що коли в місті йде дощ — у депутатів все одно світить сонце. Там по стільки кімнат, що коли в чоловіка виникне потреба до жінки, то шукає її півдня, а дитину ще й довше. Було вже, що доводилось викликати міліцію з пошуковою вівчаркою.

Та якось непомітно з осінніми журавлями відлетів до вирію четвертий владоспроможний рік, довелося перерватися для нового виборчого герцю. Щоправда, цього разу довго герцювати не довелося, бо виборчий закон так підігнали, що до парламенту можна прийти за списками партії, про яку ніхто ні на цім, ні на тім світі не чув. До того ж, кажуть, якщо до виборчої скриньки приходило два чоловіки і один із них таки проголосував, то вибори вважалися дійсними, бо в них взяло участь 50 відсотків.

«Третє скликання» на 99 відсотків складалося з другого, пахло Ніно Річі, носило костюми від заморських кутюр'є, які ще не народилися, і літало у виборчі округи на гелікоптерах, іноді вистрибуючи на непримиренних опонентів без парашута. Воно відразу круто взялося за власний побут. Замовило у Москві Солженіцину проект «Як нам облаштувати депутатополіс», внесло у сто програм ста партій та урядову програму поправки на свій захист. Всі заводи та фабрики, які ще не зупинилися за час реформ, всі поля і ферми, які ще не заросли бур'янами, підкорялися одній меті — будівництву депутатополісу.

Окрім звичних зручностей, до кожної квартири підвели по чотири труби. По одній текла з Трускавця життєдайна вода — в парні дні «нафтуся», в непарні — «юзя». По другій подавалося безпосередньо з ферм від найпородистіших корів свіже молоко. Третя помпувала з «Оболоні» цілющий бальзам на основі світлого пива і ехінацеї пурпурової. По четвертій... Ця поки ще заглушена. Бо думки навпіл розділилися і ніяк не відшуковується консенсус. Одні хочуть, щоб дзюркотів коньяк «Наполеон», але ж його як не оберігай — косарівським спиртом розбавлять. А інші прагнуть грузинської чачі, так зловредні абхазці на збитки грузинам блокують будівництво транзитного чачогону через свою територію.

А решта все о'кей. Діти вчаться в Оксфордах і Сорбоннах. Батьки відпочивають на Канарах і Багамах. По всьому обводу депутатополіс охороняють лазерні роботи останнього покоління. Якщо хто з виборців наблизиться, щоб бодай одним оком зирнути — обоє піском засиплють. А якщо хто за пазухою тримає заяву, скаргу чи клопотання, то ще й копняка дадуть.

Якось один задумливий депутат під час сесійної розминки повідомив, що в країні ще збереглося трохи виборців, і що живеться їм нелегко. Так йому ніхто не повірив. А щоб остаточно розвіяти сумніви, було ухвалено закон про те, що «Четверте скликання» повністю складатиметься з третього, буде довічним, з правом передачі засідалищних функцій оксфордським дітям.

Над депутатополісом ніколи не згущуються хмари. Там завжди сяє сонце щастя. І все ж невловимо іноді майне тінь тривоги. Через оту кляту четверту трубу. Ану ж як не знайдеться консенсус?

Микола БОСАК.

Кримінальні сюжети

ПЕРЕПЛУТАВ

Валентин Осока повернувся додому під ранок. Довго дзвонив і грюкав у двері, та ніхто йому не відповідав. Розізлився Осока, що дружина не хоче йому відчиняти, дістав викрутку і за її допомогою двері відімкнув.

Зайшов у хату, а дружини немає. І не тільки дружини. Немає і вечері, яку дружина, коли йде кудись у справах, лишає чоловікові.

Понишпорив Осока по різних закутках, знайшов що поїсти й випити, а після цього йому ще образливіше зробилося.

— І як могла вона, його дружина, кудись піти, не дочекавшись улюбленого чоловіка.

Тут він і вирішив:

— Піду від неї!

Зібрав речі. Позав'язував їх у ковдру. Прихопив усі коштовності, гроші, деякий посуд, дещо з відеоапаратури. І пішов.

Але біля самого під'їзду його зупинила міліція, яку викликали сусіди.

— Звідки,— питають,— і куди?

— Та от, з дружиною розійтися вирішив. До мами переїжджаю,— пояснює Осока.

Підняли сусідів. А ті в один голос стверджують, що Валентина Осоки і в очі ніколи не бачили. Що, мовляв, у квартирі, з якої той щойно виніс речі, мешкають зовсім інші люди, котрі зараз у відпустці перебувають.

— А справді,— раптом згадав Осока. — Це я квартиру переплутав. І будинок. І вулицю...

Тільки цьому поясненню чомусь і досі не вірять слідчі. А Валентин Карлович Осока, двічі судимий за квартирні крадіжки, продовжує наполягати на своєму. Мовляв, переплутав, випадково не в свою квартиру потрапив!

З. ДЕРЕЗЮК.

м. Херсон.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Ти мене вже розізлив! Ще раз вийдеш із дому без грошей — буде тобі амба!

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

ЧУЙНИЙ ОНУК

Коли у Антоніни Федорівни заболів поперек, її онук Денис несподівано для старої виявив небачену до того чуйність.

— Ти повинна негайно звернутися до лікаря,— сказав він їй. — З цим не жартують.

Бабуся спробувала заспокоїти онука. Мовляв, нічого страшного не трапилося, поперек ниє у неї давно, і цього разу спробує вона відбутися народними методами лікування. Та онук стояв на своєму:

— Треба йти негайно до лікаря.

І повів до приватного фахівця. На вигляд молодого, але, як запевняв онук, досвідченого.

Той поставив діагноз, що пролунав для Антоніни Федорівни як вирок.

— Нічого, — заспокоїв онук стару,— все ж колись закінчується. Головне — встигнути розпорядитися своїм майном. Зокрема — квартирою.

Хотіла стара написати заповіт, та онук відмовив: із заповітом багато клопоту, півроку потім чекати, чи не з'являться інші претенденти. Краще вже — дарчу.

Антоніна Федорівна не заперечувала. Зробила все, як радив двадцятисемилітній онук. А радив він своїй бабусі після оформлення дарчої в Кременчук поїхати, до молодшої сестри.

— Там,— каже,— у тебе родичі поховані, і тобі веселіше лежати буде у такій компанії. А я обов'язково на похорони приїду...

Зателефонувала стара сестрі в Кременчук, а та взяла та й приїхала. По лікарях Антоніну Федорівну повела. А ті лише руками розводять:

— Та ви для своїх років ще ого-го! Здоров'я — нівроку...

Вирішили бабуся з сестрою навідатися до того фахівця, до якого онук водив. Щоб іще раз з ним поговорити. Пішли за адресою, яку Антоніна Федорівна добре запам'ятала. Тільки там сказали, що ніякий лікар тут не проживає...

Ось тоді й зрозуміла Антоніна Федорівна, що онук її обдурив, примусив у такий от спосіб дарчу написати, і за порадою юристів звернулася до суду з вимогою визнати дарчу недійсною...

А онук її, Денис Трохимович Небарук, педагог за освітою, поводить себе дуже непедагогічно: ще досі судиться з бабусею. Мовляв, подарунки назад не беруть. Що з воза впало — те пропало!

В. ТАРАНЕЦЬ.

м. Київ.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

КУПІТЬ... ГРАНАТУ!

Директор фірми Галина Йосипівна відірвалась від паперів і підвела очі на молоду людину, що стояла перед її столом і тримала в руках якийсь металевий предмет.

— Я хочу запропонувати вам..,— ще раз повторив молодик, але Галина Йосипівна рішуче його перебила:

— Нічого купувати не буду! Я вже попереджала охорону, щоб ніяких представників торговельних компаній до мене не пускали!

— Ви мене не так зрозуміли,— спокійно, але рішуче мовив молодик. — Я ніякий не представник, тобто нікого не представляю, крім себе. А вам хочу запропонувати купити у мене... гранату. Зовсім недорого. Всього за п'ятсот доларів...

— Навіщо мені граната? — злякано спитала Галина Йосипівна.

— Якщо ви у мене її не купите,— ультимативно промовив молодик,— я зараз смикну за чеку, і ця граната розірве мене разом із вами. Мені нема чого втрачати, крім боргів. Бо мене недавно випхали з психлікарні і конче потрібні гроші...

Галина Йосипівна хотіла було гукнути охорону, але, глянувши на обличчя візитера, передумала. А раптом і справді цей божевільний здійснить свою погрозу? Вона витягла з свого сейфу все, що було — сто тридцять доларів та триста десять гривень — і простягнула молодику:

— Забирайте і самі забирайтеся геть разом із гранатою,— сказала вона.

Коли директор фірми зателефонувала до міліції, тут дуже зацікавились цією історією, оскільки Галина Йосипівна була далеко не першою жертвою шантажиста.

Взяли його в той момент, коли він пропонував купити гранату директорові магазину.

Як виявилось, ніде не працюючий Михайло Буряківський у психлікарні ніколи не перебував, а от граната була в нього таки справжня, бойова. Отже, крім інших статей кримінального кодексу, йому інкримінується ще і ця — за носіння та зберігання зброї.

Г. СОКОЛОВА.

м. Дніпропетровськ.

А він ще стояв і „фурт-фурт“

Хто не второпав, можемо повторити: йдеться про те, що неживі вояки заряджають «фурт-фурт», аби дати по саму зав'язку нахабному, підступному ворогові, який, звичайно ж, накладе у штани. Пісня співалася у строю під молодецький посвист і викликала посмішки навіть у тих, хто не сміявся від лоскоту.

Такі бадьорливі пісні є і були, мабуть, у всіх арміях світу. А згадав я саме цю, нашу, бо, по-перше, зберіг повну цноту щодо засвоєння інших мов, а, по-друге, далі піде про частину рідного війська, до того ж, розташованої у серці Галичини — у Яворові. Це — не секрет, бо про яворівський полігон і тутешні мілітарні сили знають нині не тільки генерали НАТО, а й резервісти з числа єфрейторів запасу. Не знали ви і ми досі тільки про деяких спритників у погонах.

Ви могли не вірити у «фурт-фурт», але повірте на слово і в акти слідчо-оперативної групи на чолі з прокурором Львівського гарнізону Олегом Мішкуровим, що в Яворові попрацювали ворожі, не інакше, диверсанти, хоча, слава Богу, ми нині ні з ким не воюємо. Та й якби воювали, якщо... Коротше, братія, яка збирає і здає за гроші кольорові метали, вивела з ладу зенітно-ракетні установки. Вороги нашої військової потуги викрали 40 плат, радіодеталі із золотом, платиною, сріблом, розібравши кілька апаратів. Але це було хоч і гнітюче, але поверхове враження. У процесі з'ясувань втрат виявилося, що негідники поцупили 141 плату (до речі, вартість однієї становить приблизно півтисячі доларів). Виведено з ладу чимало бойових машин. А йдеться ж про секретне обладнання.

«Ненько моя рідна!» — зачувши новину, пошепки і вголос вигукували деякі вітці-командири. Не знаю, що вони мали на увазі: багатотерплячу неньку Україну, чи рідну хатню мамцю. Краще було б, якби вони помовчали, а займалися несенням служби, що полягає і в боротьбі з несунами.

Позаяк ніхто не перекусував огорожу з колючого дроту, не робив під нею підкопу, слідство стало на шлях пошуку злодіїв серед «своїх». Та і як «чужі» зорієнтуються на батареї і взнають, куди слід пхатися викруткою?

Ламали голови довго, а коли проясніло і стало відомо, що «розкурочили» ракетну зброю у ніч з 13-го на 14-те квітня, коло підозрюваних звузилося до трьох осіб. Дуже важливо було встановити, хто саме тоді був в наряді — на бойових чатах. Виявилося, що того четверга на п'ятницю спокій рідної батьківщини беріг рядовий А., якого

...ладував...

через пару тижнів демобілізували. Кинулися на його «малу» батьківщину — немає. Щез. Але ж відомо: якщо знають щось двоє, то знає й свиня. Вона, мабуть, і продала патріота А., вказавши, що він переховується у свого колишнього командира Б., капітана, який мешкає у Яворові.

Взяли і третього, рядового В. Ви, мабуть, зрозуміли, що А., Б. і В. — це просто букви вітчизняної абетки, а учасники диверсії мають зовсім інші ініціали. Їхні прізвища оголосять в суді, бо, назвавши підозрюваних до суду, можна завдати їм непоправної моральної шкоди. Ясна річ, ми, слава Богу, не такі зарізяки.

Але у тебе, шановний читачу, мабуть, є й інші не дуже з'ясовані деталі яворівського «фурт-фурт». Вочевидь, я вгадаю, якщо висловлю здогад, що цікавишся, друже, тим, куди і як можна збути поцуплене. Пан капітан взяв на себе авангардну роль у злочині: це він, за його словами, підбив рядових вояків демонтувати плати. Але і сам він ніколи не думав завдавати своїм збройним силам такого підлого удару, поки не зустрів друзяку, якого вигнали з армії чи то за хуліганство, чи то за пияцтво, чи то за поєднання пияцтва і хуліганством. Так от саме він і був в усьому винуватий. Все поцуплене на батареї він купив за 100 умовних одиниць. Повторюю: все!

Затримали й цього спокусника. Виявилося, що колишній офіцер, який любить після чарки хуліганити, скуповував дорогі деталі на замовлення інших осіб. До слова, у його помешканні знайдено чимало різних цінних деталей і плат, але з ракетних установок уже не було.

А тепер нахиліть голови, аби я повідомив абсолютно секретну вість: із компетентних джерел відомо, що могутню техніку поки що не вдалося поремонтувати. А тепер без шепоту: на це немає грошей!

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

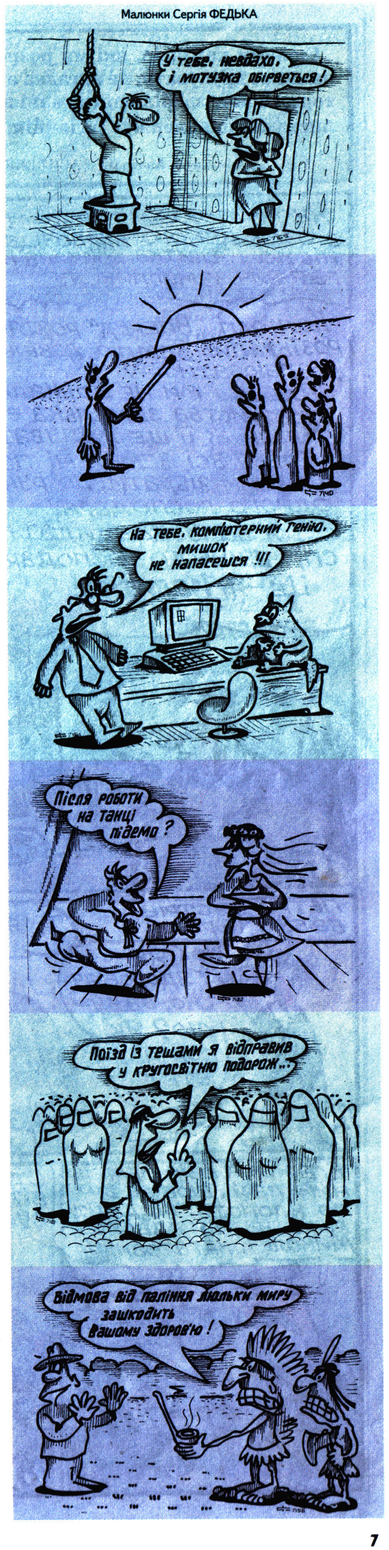

ПРОГНОЗ

Прогнозував дід Миколай,
Немов дививсь у воду:
— Настане осінь — і чекай
Партійного приплоду.
І хоч низький з городів дар,
Зерна в коморах мало,
Зате який партійний шар! —
Товстіший, аніж сало.
На пальців сто, якщо не більш!
Оце так нагуляли!
Який же тут потрібен ніж
Щоб взяв отеє сало!
А через років десять ще...
Поглянув дід на пальці —
Ми всю Європу затовчем
Своїм партійним смальцем.

Аркадій МУЗИЧУК.

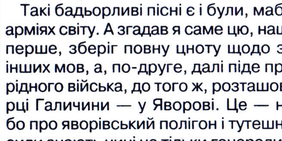

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Давно за північ,
а Грицьку не спиться.
В сусіди гості,—
не заснуть ніяк.
П'є валер'янку,
та ще більше злиться.
Від шуму голова,
немов баняк.
І от Грицько,
невиспаний і лютий,
В сусідів на порозі вже стоїть:
— Або — тихіше, щоб я міг заснути,
Або... мене у гості запросіть!

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Кажеш, на кладовищі сьогодні добре подають? Беру тачку і через хвилин десять буду біля тебе...

НОВИНИ ! НОВИНИ ! НОВИНИ ! НОВИНИ

НА ЛЬОТУ

Новий оригінальний спосіб заробити гроші винайшли хлопчаки з селища Великі Будяки, над яким пролягає авіатраса. Озброївшись ганчірками, вони доганяють літаки і на льоту миють фюзеляж та ілюмінатори. Закінчивши роботу, хлопчаки не відстають, поки з ними не розрахуються пасажири або екіпаж авіалайнера.

КОМУ СКІЛЬКИ

Х-ський завод «Електроприлад» освоїв випуск нової моделі праски — спеціально на замовлення ректиків. Риски на регуляторі температури вказані в доларах. Під час експлуатації користувач встановлює його на ту суму, яка вимагається з жертви.

ДОГОРИ ЧЕРЕВОМ

Дивна подія мала місце в селі Губайдулівка. Через прорив відстійника на місцевій фермі до ставка потрапило кілька десятків тонн нечистот. Внаслідок у водоймищі догори черевом спливла риба, а також підводний човен без розпізнавальних знаків. Ведеться слідство.

Савелій ЦИПІН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Гарний пес! Як вчепився в пальто, так і не може щелепи розщепити...

Мал. О. КОХАНА

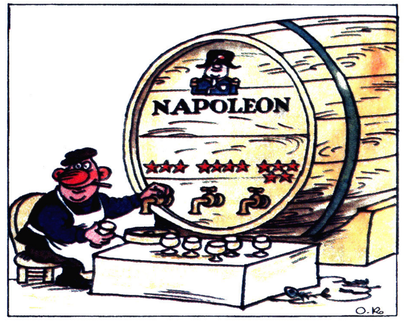

perec-ua.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

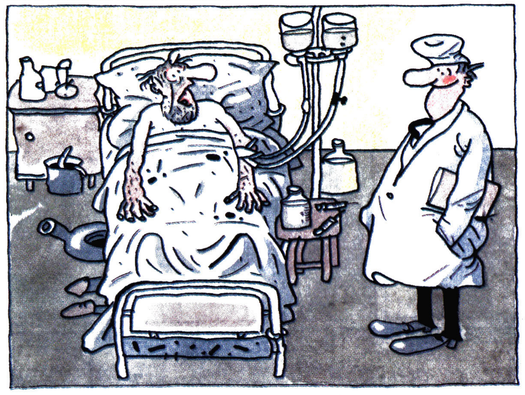

— Лікарю, а що ви у мене вирізали?
— Не пам'ятаю, як воно називається... Я — практикант.

Мал. В. СИМИНОГИ

МІНІ-УСМІШКИ

ПІДКИДНИЙ

— І де це до ночі можна тинятися?! — напалася жінка на чоловіка, коли той пізно повернувся додому.

— Та в сусіда в підкидного грали...

— Ф-фу-у!.. Та від тебе горілкою тхне!

— Бо прийшов кум і підкинув випивку...

ПІДТРИМКА

— Миколо, а де це ти був, що цілий місяць ніде не з'являвся?

— Та увесь цей час підтримував економіку лікарні...

ПІСЛЯ ТОГО

— Ой, кумо, чому у вас такі синці під очима?

— Після того, як я сказала чоловікові: «Очі б мої тебе не бачили!»

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Дорогий Перче! *Колись я сміявся над народним жартом: дайте мені води попити, бо так їсти хочеться, що й переночувати ніде. І от, уяви, потрапив нині в точнісінько таку ситуацію. В нашому будинку, що належить об'єднанню цегляних заводів «Будкомплект», вже кілька місяців відключена вода за несплату. Відключили і газ, теж через ту причину. І взагалі, нові хазяї об'єднання погрожують виселити нас із будинку, а будинок продати...*

Невже, Перче, в якомусь із наших законів записали, що можна продавати будинки разом із людьми?

К. ДУБЧЕНКО,
ветеран праці.

Луганська область.

Сюжети коміксів, які ми розпочинаємо друкувати, не вигадка автора. Вони, здебільшого, навіяні листами, що одержує редакція.

Малював Анатолій ВАСИЛЕНКО.

Ой ти, земле, земелько...

1 — Якось голова товариства з обмеженою відповідальністю Калитка Микола Кіндратович замислився:
Колгосп „Вперед“ розтягли, розікрали. Землю довелось розпаювати...
Але ж і ми не дрімали! У товариства земелька є! Тільки ж її ще малувато!
Треба всі земельні паї до купи зібрати, до рук одного господаря.
І я бачу кандидатуру справжнього господаря.
Це-я, **Калитка!**

2 — Голова скликав актив товариства: Петра, Вірку та Степана.
От що, мої дорогенькі! Настав час укрупнити господарство. Йдіть у люди! Говоріть, переконуйте!

3 — Обіцяйте все! Головне, поверніть їх обличчям до нас, до нашого товариства „Повний вперед“!

4 — А там ще, може, прихоплю земельки... Отоді вже поля навкруги будуть Калитчині, отоді запануємо!

5 — Петро зустрів бабу Марію.
Як здоров'ячко, бабусю? Як поживаєте?
Та, як бачиш...

6 — А голова обіцяє водопровід скоро провести. Будинок для старих зробити!
Невже?

7 — Еге ж. А свій земельний пай, щоб не було клопоту, віддайте років на п'ятдесят Миколі Кіндратовичу.

8 — Степан завітав до сусідів.
Бог у поміч! Бо самі, бачу, не впораєтесь!
А може, ти допоможеш?

9 — Допоможу, порадою. Нічого у тебе, сусіде, не вийде з такою „технікою“.
Так кращої поки що у мене немає!

10 — Та знаю, сусіде. А у нас, у товаристві, і трактори є, і плуги... То чого вам пупи надривати?! Віддайте свої земельні паї Калитці! Матимете роботу, гроші. Що ще вам треба?

11 — Думайте!
То як, жінко?
Ой, не знаю, чоловіче!

12 — Вірка зустріла Катерину.
Маленька захворіла? Співчуваю, Катрусю.

13 — Ось збудуємо свою лікарню, то не треба буде і в район їхати.

14 — Микола Кіндратович обіцяє. Тільки ж ти свій земельний пай товариству в аренду здай...

15 — Ну як, переконали?
Деяких переконали. Майже...

16 — От лише Гаврилюк кочевряжеться, не хоче. Каже, що ми все бреше-мо, щоб усю землю захопити. Людям ось це роздає.
Що-о-о?!

17 — І до мого села дійшло!!!
ПРОГРАМА АГРАРНОЇ ПАРТІЇ

18 — Та це ж просто підривна література!!!

19 — Щоб я цього більше ніколи не бачив!
То що ж нам робити?!

20 — Викинути! Знищити!!!

21 — Ось такі гаврилюки всю гру мені псують!

22 — О! А це ж що за збо-рище?!
...не рівність у бідності, а рівність у можливостях стати заможним — таке гасло ми проголошуємо!

23 — Все одно, заможнішими за мене вони не будуть!
Коли підуть за нами, за Аграрною партією — будуть!

ПРОДОВЖЕННЯ БУДЕ.

Наші незабутні одноперчани

Його ім'я з'явилось у «Перці» сорок шість років тому як ім'я автора сатиричної поеми «За ширмою»; тоді ж таки було вписане у штатний реєстр перчан...

Цього року Юрієві Круглякові — відомому українському письменникові, чиє ім'я значиться на кільканадцятьох книжках віршованого гумору та сатири, лауреатові літературної премії ім. Остапа Вишні — виповнилося б 75 літ. На відзнаку цього друкуємо кілька його мініатюр та байок.

ГРОШІ НЕ ПАХНУТЬ

Ми знаємо, що грошики не пахнуть,
Та гляньте-но й попробуйте не ахнуть:
Таким він обзавівся капіталом,
Який за милю пахне криміналом.

ЖИТЕЙСЬКА ПОЗИЦІЯ

Обрав у житті він найліпшу позицію:
Живе собі тихо, зігнувшись в дугу,
Нема ні вагань, ані пропозицій,
На все лиш киває і каже: — Угу!

ЗАЗДРІСНИК

З-під лоба дивлячись, думками хмар сягає,
А те, що він зробив, мале, немов мачинка.
Коли ж чогось хтось інший досягає,
У нього розпуха від заздрощів печінка.

УМІЄ ЖИТЬ

Про нього кажуть: він уміє жить.
Кажуть, що службі віддає всі сили...
І чорту й Богу буде він служить,
Аби побільше грошиків платили.

ОЗНАКИ НОВАТОРСТВА

Він був маститим, з іменем лунким,
Його уже до того поважали,
Що навіть граматичні помилки
Ознаками новаторства вважали.

ЗНЕСЛА КУРОЧКА ЯЄЧКО

Устала Курочка з гніздечка
І ну гасать з кінця в кінець:
— Дивіться, я знесла яєчко!
Таких ще не було яєць!
Ой, Боже мій!.. Ой, люба ненько!
Ой, не забуть цього числа!
Погляньте-но, яке кругленьке,
Яке красиве і біленьке
Яєчко я знесла!.. —
Знесла яйце!.. Яка ж тут слава,
Коли воно звичайна справа!

ДИВИСЯ В КОРІНЬ

Отак Козьма Прутков повчав, а ми
Чомусь забули заповідь Козьми,
І замість неї виробили звичку
Дивитися не в корінь, а на гичку.

СУПЕРЕЧКА ПРО ОВЕЧКУ

— Овечок я понад усе люблю,
Про них я завжди проявлю турботу!
Для них я все, я все для них зроблю
Й нічого не візьму за ту роботу.
— Ні, за овечок я! Люблю овечок теж!
Моя любов до них не має меж!
Нікому я не дам на них дивитись бісом! —
Такий дует лунав увечері над лісом.
Один другого дряпав, шкрябав, товк.
І не було кінця тим суперечкам...
Ще сперечаються і досі з Левом Вовк,
Хто більше з них зробив добра овечкам.

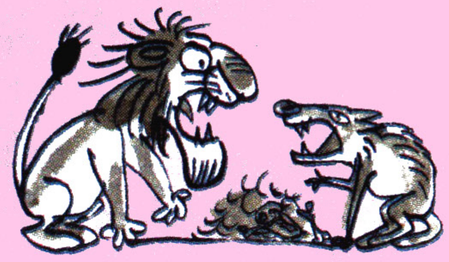

РЕП'ЯХ

Везло сухому Реп'яху в житті —
Він довго був у Лева на хвості.
Та грізний Лев махнув якось хвостом,
І розпрощавсь Реп'ях із тим постом.
Лежить та й сохне на землі, бідак;
І це йому не те, і те йому не так...
Нема для нього у житті краси,
Не радують його ні трави, ні дерева...
Він тільки й згадує про ті часи,
Коли тримався на хвості у Лева.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

ФРАЗИ

Коли шукають власний шлях, не питають дорогу у зустрічних.

●

Як не повезло, то хай пощастить.

●

По-справжньому вільні тільки ціни.

Борис ІОСЕЛЕВИЧ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

На наступний рік наш уряд знову планує зменшити бюджетне фінансування на культуру, мистецтво і науку. Зате зростають витрати на утримання фінансових і фіскальних органів, державних управлінців.

Я ніяк не можу зрозуміти: кількість тих управлінців щороку, як нам кажуть, зменшується, а витрати на їх утримання збільшують. А середня зарплата працівників Національної Академії Наук менша прожиткового мінімуму.

С. ТРЕТЯК.

м. Київ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

— Тату, можна, я злітаю на іншу планету?
— Роби, що хочеш, тільки не заважай дивитися футбол!

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

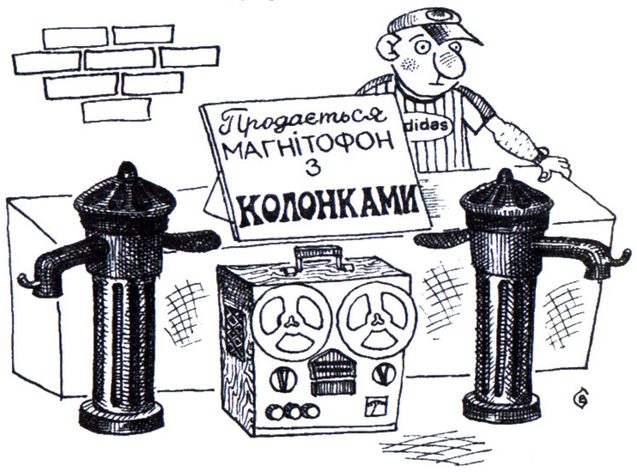

Мал. О. КОХАНА

КОНСПІРАЦІЯ

ГУМОРЕСКА

— Привіт, друзяко!.. Ми, здається, років з п'ять не бачились. Як живеш?.. О-о!.. Якщо мене пам'ять не зраджує, ти й велосипеда тоді не мав.

— Я й зараз його не маю.

— Велосипеда, може, й не маєш, а на «мерсі» шикуєш?

— Змушений...

— Нічого собі... змушений! Хто б мене так змусив, га? Стривай, а чого це тебе супроводжує якийсь... даруй, «Запорожець»?

— Тсс!.. В «Запорожці» мій шеф. А він — крутий! Як і його фірма.

— Ти на шестисотім «Мерседесі», а твій шеф — на «Запорожці»?

— Нічого не вдієш, маскарад заради (тільки нікому ані слівця!) конспірації.

— Нічого собі конспірація. Ти ким, до речі, працюєш?

— Начальником безпеки свого шефа.

— Тоді чому твій крутий шеф у «Запорожці», а ти у «Мерседесі»?

— Бо шеф дуже за свою безпеку турбується, йому по кілька разів на день, не кажучи вже за ніч, ввижаються замахи на нього. У світі крутих це звичне діло. Тож шеф мій певний, що конкуренти, або зжити його зі світу білого, вже найняли для нього кілера. Сідає він у свій розкішний драндулет, а кілер з «калаша» — дрр!! І шефу — капець! Пишні похорони і так далі... Пресу читаєш? Там тільки й пишуть: того фірмача кокнули, олігарха прикінчили, того банкіра на той світ відправили... Тому я загримовуюсь під шефа, сідаю в його «шестисотий», а він слідом у «Запорожці», спеціально для цього в якогось пенсіонера куплений і реставрований... Кілер і не по думає, що в якомусь там... «Запорожці», що трясеться за розкішним «Мерседесом», знаходиться той, кого його найняли убити.

— Але ж це, напевне... небезпечно?

— Для шефа — так. Вчора я одну престижну іномарку до бордюра ненароком притис. Ну й було!.. Як повискакували круті із іномарки, мене за свого прийняли в «мерсі», себто за крутого, то зігнали злість на шефові, що їхав за мною. Витягли його із «Запорожця» і добряче пику набили!..

— І шеф...

— Задоволений.

— Тим, що йому пику побили?

— Тим, що наша конспірація на сто відсотків вдалася і його прийняли за якогось лоха... Але треба, каже він, і далі конспірацію вдосконалювати... Відтоді я ходжу в його костюмі від Кардена, а він у моєму — фабрики «Біла нитка». Ще й капронового бриля для маскування надіває. Вилитий лох. Вимагає од мене ще глибшої конспірації... Ти, каже мені, будеш отримувати мою зарплату, а я — твою. А тому сидітимеш у моєму кабінеті в офісі, ніби ти і є шеф, а я в твоїй сторожці. Правда, боїться, що вдома його можуть викрити... Ну, ляже він спати зі своєю жінкою, а кілер з «калаша» — дрр!! Так ми й тут помінялися: я живу в його розкішній триповерховій хатці з сауною і басейном, а він — у хатці для обслуги.

— А жінка?..

— Так я ще не одружений...

— Я питаю про жінку шефа.

— А-а... До халупи для прислуги шеф брати свою жінку не наважується, щоб по ній його не вирахували. Та вона б і не пішла в ту челядницьку — то така... мм... розкішна пані! Прямо тобі модель! Тож мені заради конспірації доводиться в його спальні спати...

— З ким... даруй?

— Та з його жінкою. Щоб все натурально було. Щоб ніхто нічого й запідозрити не міг.

— А жінка його ж як?

— Погодилась.

— Спати з тобою?

— Заради, каже, стопроцентного маскування. Щоб уберегти любого чоловіка. Ось так і конспіруємось. Шеф мною задоволений — аж-аж! Що я добре граю його роль — при його жінці.

— А жінка?

— Вона теж мною задоволена. Конспіратор ти, каже, Льошенька, вищого класу, старайся й далі оберігати мого чоловіка... Я й стараюся. Вже двох дітей маємо. А що поробиш?.. Заради конспірації!

Валентин ЧЕМЕРИС.

Чернівецьке радіо ВІДПОВІДАЄ

— Коли ми позбудемося безробіття в країні?

— Якщо кожен почне працювати над собою.

* * *

— Чому циклоп одноокий?

— Одного разу він кинув око на якусь циклопиху.

* * *

— Яка різниця між доларом і цеглиною?

— Долар не падає на нашу голову.

Флоріан БОДНАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чого п'яний? Так це я з горя: ви ж учора права забрали...

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Якщо з нас продовжують робити дурнів, то виходить, що не все виробництво стоїть.*

● *Черви – це інструмент, на якому може грати хто завгодно.*

● *Яке було б сьогодні диво, коли б ми побачили черги за совістю!*

● *Від виборів до виборів – ось періодичність нашої зарплати!*

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано мексіканське народне прислів'я.

Склав М. ДРУЗЯКА.

СКОРОМОВКИ

Сома в'юн-пустун лоскоче,
Сом од сміху плакать хоче:
— Ти роботу кинь таку,
Бо поскаржусь щупаку.

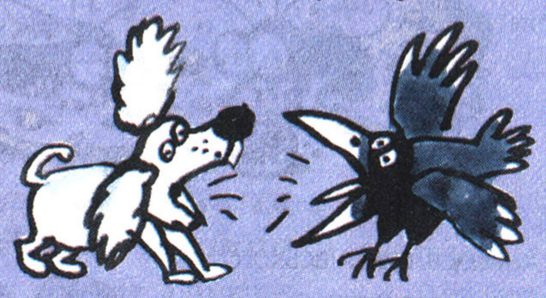

* * *

На подвір'ї чутти: «Гав!» —
Білий Бім лякає гав.
Чорна гава каже: «Кар!» —
Летіть гави на димар.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

ЇЖАЧОК

Що за м'ячик з голочок
Взад-вперед качається?
То маленький їжачок
На осонні грається.
Обліпився жовтим листом —
Весь зробився золотистим.
Так додому між кущами
Золотистий і бреде.
— Глянь, — до тата каже мама, —
Наше «золото» іде.

Кость ДЯЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

МАРІЙКА

Наталя розказує мамі про Марійку, з якою вона грається в дитячому садку:

— Така та Марійка смішна, що її можна по телевізору показувати.

— Ні, вона гарненька, — каже мама.

— Гарненька і смішна, — стоїть на своєму Наталя.

— А чому смішна? — допитується мама.

— Бо на лопату каже копата, на манну кашу — маня, а коли якось бабуся назвала її Машею, Марійка насупилася і сказала: «Маша — це машина, а я — Марійка».

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ.

●

КРАЩЕ ВСЬОГО

Батько каже синові:

— Сьогодні, Богданку, у мене вихідний. Я ось зараз поголюсь, і ми з тобою підемо прогулятися.

— О! Це добре, — зрадів Богданко.

— А куди ти хотів би піти? — запитав батько.

— Краще всього, тату, нам піти до магазину.

— Якого?

— Того, — посміхнувся Богданко, — де продаються цукерки.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Казка, що не мала кінця

З американського фольклору

Жив-був один король. І дуже він любив слухати казки. Придворні вже розказали всі казки, що знали. А королю хочеться слухати ще.

І тоді він оголосив, що віддасть заміж дочку за того, хто розповість казку, яка ніколи не закінчиться. А якщо вона буде довгою, але з кінцем, то оповідача чекає страта.

Одного разу прийшов до палацу красивий юнак і сказав, що знає таку казку.

Король здивувався і нагадав йому, що чекає на того, у чиєї казки буде закінчення.

— Я цього не боюсь, — відповів юнак.

— Ну, тоді розказуй, — мовив король.

— Жив собі у лісі мураха. І так йому там жилося кепсько, що далі нікуди. Бувало, по кілька днів нічого не їв. «Де б його роздобути харчів?» — розмірковував він. Одного разу поповз він по стежці. І вона привела його до комори, в якій фермер зберігав усе зерно.

— Ого-го-го, скільки жита-пшениці! — здивувався мураха.

Наївся він досхочу, а потім подумав: «Треба й собі такий запас зробити».

Узяв на плечі одне зернятко, бо ж був дуже маленьким, і поніс додому. Потім повернувся назад і взяв друге зернятко. І знову поніс додому. Потім прийшов до комори і потягнув додому третє зернятко. Потім повернувся до комори...

Красивий юнак розповідав і розповідав, як мураха по одній зернині носив із комори жито-пшеницю. І тоді король зрозумів, що не буде цій казці кінця.

— Гаразд, бери мою дочку за дружину, — погодився він. — Тільки пошвидше закінчуй розповідати.

— Побачив мураха, що в його хатинці повнісінько зерна і сказав: «Досить!»

— Так все-таки у твоїй казці є кінець?! — затупотів ногами король.

— Сказав мураха: «Досить!» — продовжував юнак. — Потім умостився зручненько за стіл і почав їсти. З'їв він одну зернину. Полежав, поспав. Потім з'їв ще одну зернину, потім ще одну зернину...

— А якщо він з'їсть увесь свій запас?

— З'їв останню зернину мураха, — розповідав юнак, — і знову пішов до комори фермера...

— Ти переміг! — погодився король, і віддав за юнака свою доньку.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— А це у нас малий бізнес!

Друже Перче!

Що мене дуже радує у сьогоднішньому житті, так це невмирущі традиції. Колись у нас дуже популярним було метикувати на трьох. От і тепер маємо так робити, тільки вже у більш серйозних речах. Наприклад, моя пенсія 74 гривні. А офіційно прорахований і затверджений парламентом прожитковий мінімум для непрацюючих складає 216, тобто рівно втричі більше. Тепер нам, пенсіонерам, тільки й лишається, як за традицією скластися втрьох, щоб одному хоч якось прожити.

А. ГАВРИЛЕНКО.

Чернігівська область.

Мал. О. КОХАНА

ПРОГНОЗИ

✓ *Особливість армії безробітних: у ній всі рядові.*

✓ *Часом найбільший промах — це пущені на адресу начальства влучні слова.*

✓ *Найважче визначитися у виборі, коли тебе посилають на всі чотири сторони.*

✓ *Людина — звучить гордо, але часто фальшиво.*

✓ *Сам не свій — ознака того, що чоловік одружений.*

✓ *Боротьба за виживання набула в нас статусу «вільної».*

Аркадій ТОНДІЙ.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Народні усмішки

ОПЕРАЦІЯ

Іде операція. Один хірург каже іншому:

— Колего, чи не здається вам, що ми вирізали зайве?

— Нічого,— відповідає той,— коли пришиватимемо, буде з чого вибирати.

ВИБІР

— Я розгублена,— каже дівчина батькам. — Не знаю, кого з трьох чоловіків вибрати. Один багато заробляє, другий розумний, третій добре танцює.

— А той перший,— каже мати,— не міг би навчитися танцювати?

Почув і записав Олександр КОВАЛЕНКО.

МОВЧКИ

— Петре, хто тобі розбив ніс?

— Грицько. Через свою жінку.

— Так він із нею вже рік не розмовляє.

— А він і мене бив мовчки.

НЕ МАЛА ДОЛАРІВ

— Тебе митник знову не пропустив до Польщі?

— Так.

— Чому?

— Не мала доларів.

— Для проїзду?

— Ні, для нього.

МИСЛИВЕЦЬ І РИБАЛКА

— Лесю, твій Петро мисливець чи рибалка?

— Мисливець і рибалка.

— Щось приносить?

— Звичайно.

— А що?

— Із полювання брудні чоботи, а з рибалки — мокрі штани.

СУХИЙ ЗАКОН

Жінка до чоловіка:

— Від сьогодні я запроваджую у хаті сухий закон.

— Добре. Тепер я буду пити в дворі.

РАНО

Лікар надав медичну допомогу пацієнту за певну оплату та й каже:

— Прошу прийти до мене через п'ять днів.

— То рано.

— Чому?

— Бо ще зарплати не буде.

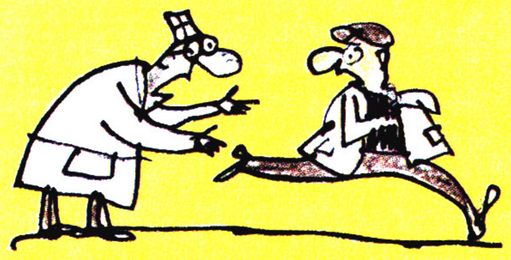

ОЦІНКИ

— Петрику, які ти маєш оцінки?

— Усі дванадцять.

РЕЗУЛЬТАТ РЕФОРМ

Розмовляють дві бабусі:

— Ганю, тобі подобається реформа школи? — питає перша.

— Звичайно.

— Чому?

— Раніше мій онук навчався дуже слабо, а тепер приносить додому тільки четвірки та п'ятиріки.

ДОБРІ КОНІ

— Твій Сашко ким працює?

— Їздовим на фермі.

— Що він там робить?

— Возить корми для худоби.

— І добрих має коней?

— Так. Як нап'ється горілки — вони його самі привозять додому.

ЧОГО НЕМАЄ

Мати до сина:

— Ти що, Дмитрику, будеш пити: молоко чи компот?

— Чай.

— Чого це раптом?

— Бо я знаю, що в тебе його немає.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

КОРОТКА ДРАБИНА

Пожежник рятує з багатоповерхового будинку дівчину, бере її на руки, міцно обіймає, щоб не впустити.

Внизу вона ображено зітхає:

— Що, вже й скінчилася драбина?

Почув і записав П. ЛЯШЕНКО.

Зоо-афоризми

Вовки бувають білі, сірі і тіньові.

●●●

У голові номенклатурного Ведмедя роїлись думки про прихватизацію пасіки.

●●●

Дояри державної корівки на оплату праці не скаржаться.

Леонід ЗАБАРА.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Каштанка з переляку поблідніла, побачивши п'яного хазяїна».

«У кімнату увійшов молодий чоловік похилого віку».

(Із шкільних творів).

Надіслав Юрій САВЧУК.

«Дякую всім лікарям за те, що вони врятували мені життя від важкого отруєння алкоголем, після чого почуваю себе так добре, що можу пити знову так же, як і раніше».

(Із книги подяк і побажань райлікарні).

«Коктейлі, сіки і вода».

(Назва магазину).

«Шевська майстерня не буде працювати два роки: швець пішов до армії».

(Із об'яви).

«Останній акт перевірки складений був 31 лютого 1998 року».

(Із акту перевірки складу).

«Передбачається мокрий дощ».

(Із радіопрогнозу).

«Батько не шкодував, що дав гроші на змагання: зате його син став призером бронзової медалі».

(Із газети).

Надіслав Іван БЕЗРУЧКО.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Один мудрий чоловік сказав: «Поїдеш далеко — побачиш багато». Ну, а побувавши в далеких краях, так і хочеться поділитися враженнями із знайомими.

На малюнку Олега Гуцола («Перець» № 9) модельні туфельки на високому каблуку зустріли старенькі валянки і дивуються: «Як? Ви ніколи не були на Канарах?»

Читачі багато дотепних фраз вклали «у вуста» зимової взувачки. Та найкращу репліку, на думку журі конкурсу, валянкам придумав

Олексій Павлович ПОХОДУН

з села Більська Котелевського району на Полтавщині: **«Чого ж, були! І моржів бачили, і на оленях катались!»**

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до нової карикатури О. Гуцола.

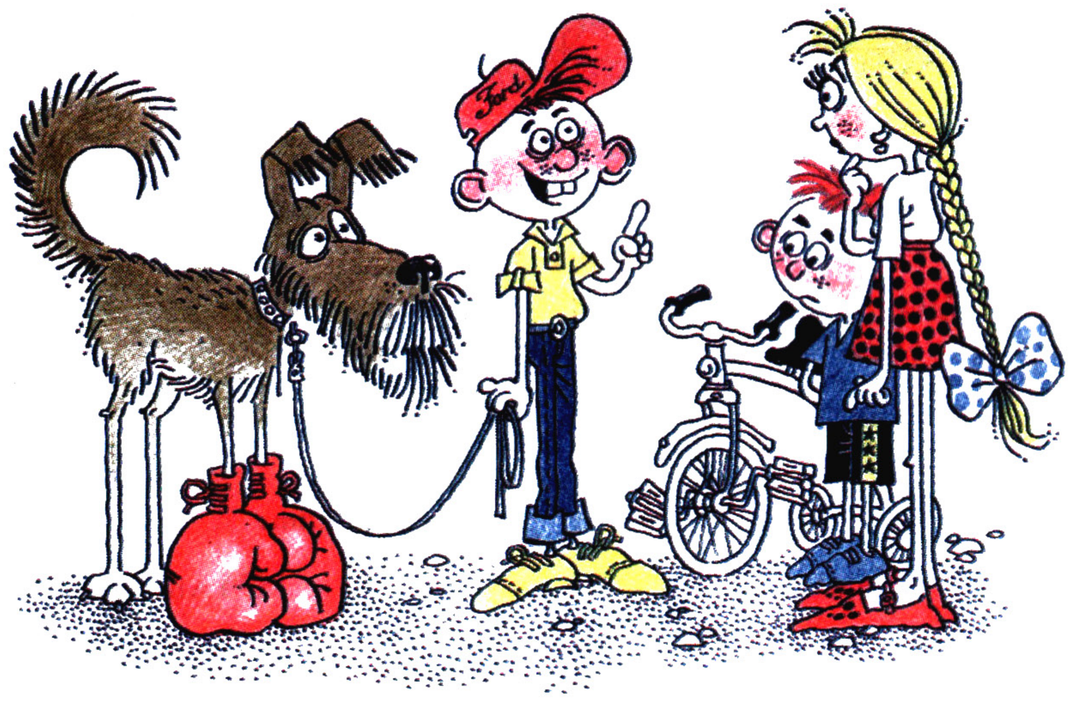

КРОСВОРД КРОСВОРД КРОСВОР КРОСВОРД КРОСВОРД

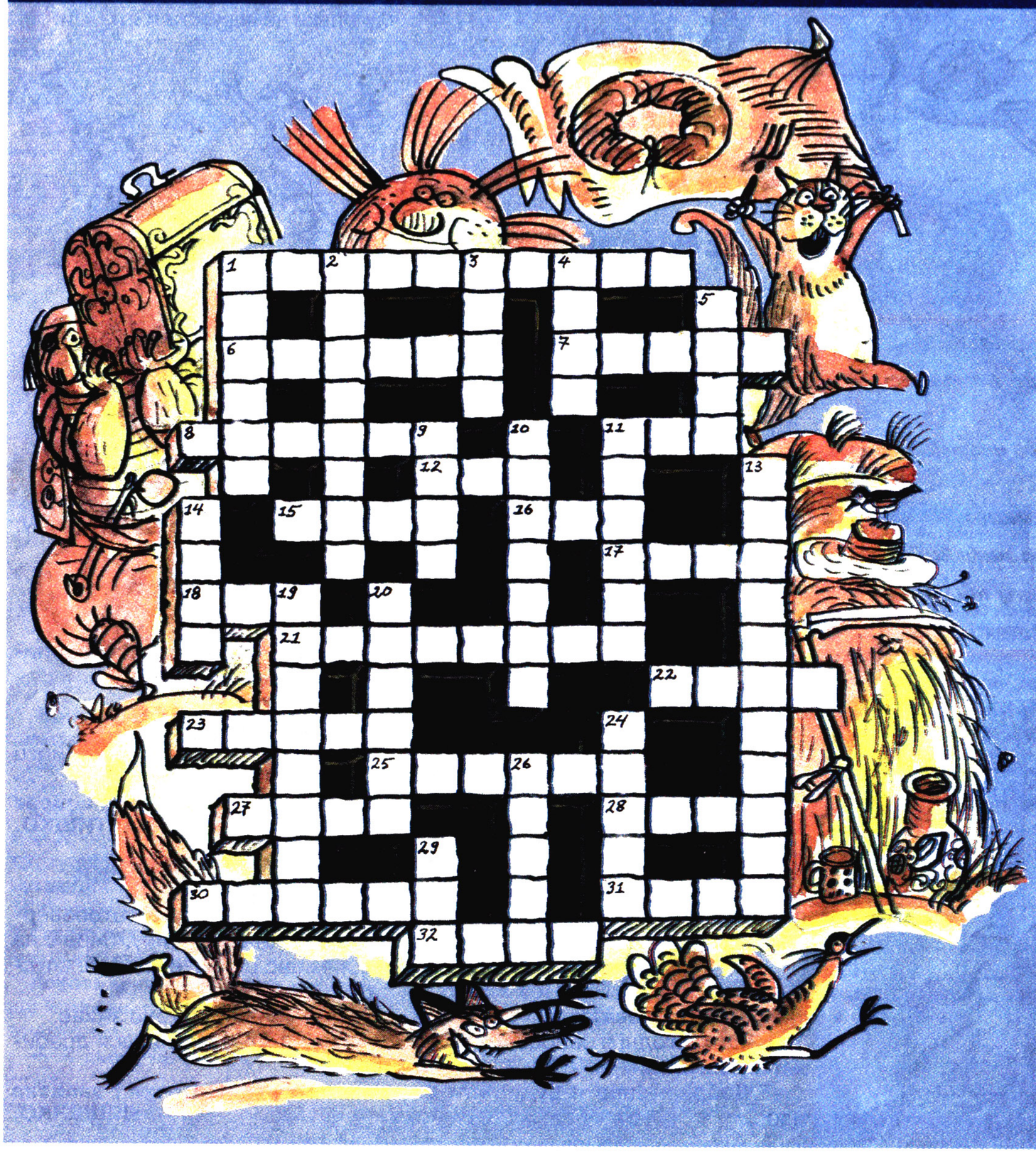

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Відомий український художник-карикатурист. 6. Хитрий звір. 7. ... низенько, то й вечір близенько. 8. Солом'яний дах. 11. Знає ..., чиє сало з'їв. 12. Рілля, залишена на одне літо без посіву. 15. Делікатес. 16. Переможний вигук. 17. Степан Руданський. 18. Якщо ... козацький, то йому немає переводу. 21. Бешкетник, забіяка. 22. Неякісний товар. 23. Гучний публічний успіх, який викликає захоплення. 25. Печиво. 27. Прилад у працівників ДАІ, якого бояться автолюбителі, що їздять з «вітерцем». 28. У нього виходять всі радіостанції. 30. Одна з мисливських усмішок Остапа Вишні. 31. Негр. 32. Дурне ...: як у піч, то мовчить, а як з печі, то кричить.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Не все ..., що блищить. 2. Птах, що весну починає й осінь закликає. 3. Прапор. 4. Наскочила ... на камінь. 5. З поганого вина виходить гарний ... . 9. У Франції хуліган, а ще — фасон чоловічої сорочки з відкритим широким коміром. 10. Житель Прусії. 11. Розділовий знак. 13. Представник групи найдавніших людей. 14. Сузір'я Північної півкулі неба з найяскравішою зіркою Вега. 19. Заглянеш у нього, воно правду й каже. 20. Трістан — Ізольда, Ромео — Джульєта, Карась — ... . 24. «Перець», «Барвінок», «Зірка», «Молодь України», «Урядовий кур'єр». 26. Повне оточення військами великого ворожого угруповання. 29. Хто біжить без ніг?

Склав С. ВАСИЛІВ.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 10

	Г	У	М	О	Р			П	А	Т
В				Б	А	К	А	Л	І	Я
О				О	К	А		Я	Н	К	І
Р				З		Л		П	А	С	
С					Л	І	С				Г
К	У	М		Ч		Ф	У	Т	Б	О	Л
Л		І	Р	И	С						І
А		С	Е	Р	П						Б
	О	Т	А	В	А						О
Ф		О	Л	А	Д	О	К				В
А					Щ		А	М	Б	А	
С					И		С	И	Л	У	Р
А					Н	Е	К	Т	А	Р	
Д	Е	П	Е	Ш	А		А		Т	А	З

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Який Педро, такий у нього й друг.

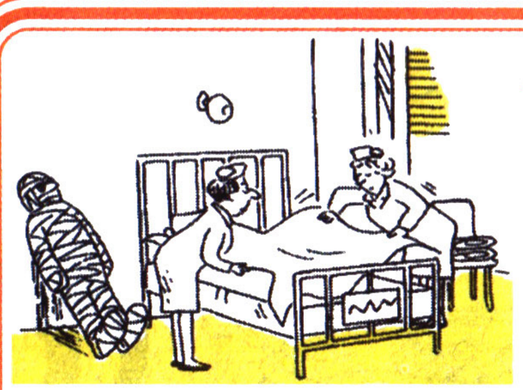

Веселі паралелі

ОХ, ЦІ ШКОЛЯРІ!

У Польщі радіо оголосило конкурс на краще продовження гумористичного міні-оповідання. Воно розпочиналось так: «Бджілка залетіла під сукню пані Ягужинської...» У конкурсі переміг школяр із Кракова, який придумав таке продовження: «... і вкусила за руку пана Цибульського».

У СТОМАТОЛОГА

Пацієнт сідає в крісло і дістає гаманець.

— Але сьогодні ви мені не повинні платити.

— А я і не збираюся платити. Просто хочу перерахувати гроші перед тим, як ви мені дасте наркоз.

ЗНАЙОМСТВО

Один фермер вирішив одружитися й опублікував про це оголошення в газеті. Незабаром одержав листа від дівчини: «Згодна вийти заміж. На придане батько обіцяє віддати трактор». Фермер тут же вдарив їй телеграму: «Терміново пришліть фотографію трактора!».

Іноземний гумор

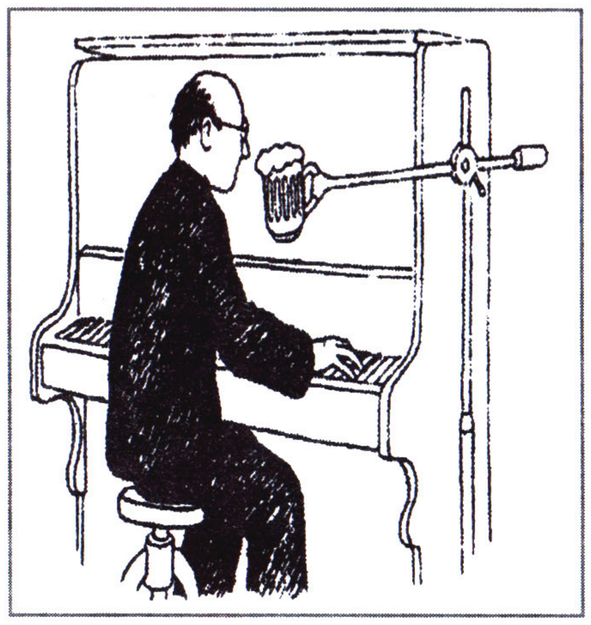

Було їх троє. Кремезні, похмурі, неголені. Випереджаючи події, я підійшов до них і спитав:

— Пробачте, ви злодії?

— А що?

— Хочу знати, бо якщо ви збираєтесь на мене напасти, я краще все сам віддам. Не хочу бути побитим. Зуби в мене не міцні, а дантисти, самі знаєте, скільки сьогодні коштують!

— Дивись-но, Зига, який передбачливий, — сказав найміцніший із молодиків. Зига презирливо глянув на мене і повідомив:

— Нападати не будемо. Що з тебе взяти?

— Ну... Є годинник «Слава», сім тисяч злотих і два трамвайних талони, — підрахував я.

— І цей обідранець хоче, щоб на нього напали! Провалюй, ублюдок!

— Я не хотів вас ображати... Вже зникаю. Прошу пробачення.

— А ми і не ображаємось, — сказав Зига трохи м'якіше. — У нас також є етика. Навіщо нападати, коли нас ніхто потім не ловить? Ніякого задоволення! Без переслідування — не той смак. Бандитів повинні переслідувати.

— Що, вас зовсім не ловлять?

— Зовсім. Ось поглянь-но!

Він штовхнув ногою вітрину ювелірного магазину. Посипалося скло. За хвилину з-за рогу вискочила поліцейська машина. Але поліцейські, певно, побачили нас, бо тут же різко розвернулися і поїхали геть.

— Ну як тут працювати? — мало не заплакав один із злодіїв.

— Справді, це жахливо, — погодився я. — Вам треба заявити протест, виставити пікет, почати голодування... І, взагалі, чого ж тоді ви тут стоїте?

— За звичкою. Як таксисти на стоянці.

— Дуже вам співчуваю. Це ж треба!

— Така біднота, а нашу людину поважає, — мовив Зига. — Що за життя, холера його візьми!

Я попрощався і пішов. За хвилину мене наздогнав Зига.

— Ей, — сказав він, — ось тобі сто тисяч на горілку. Бачимо, порядна ти людина.

Переклав із польської
А. ПОДАЛЮК.

Казимеж Ватусевич

ЕТИКА

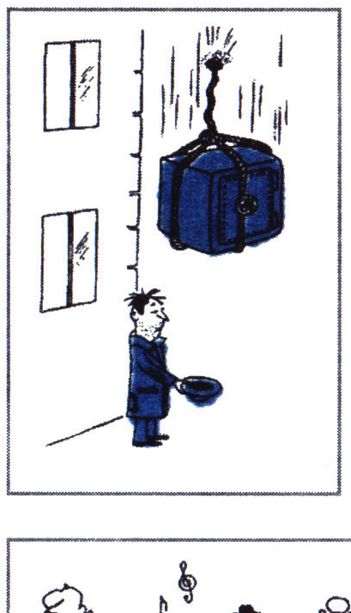

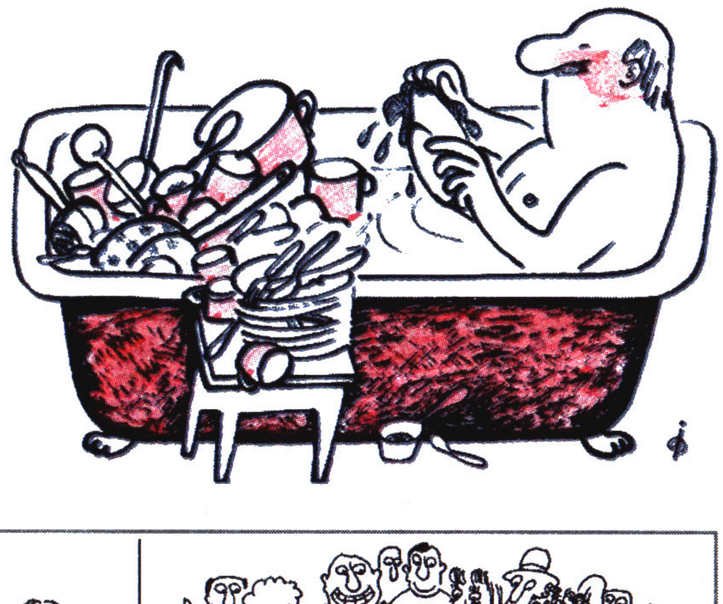

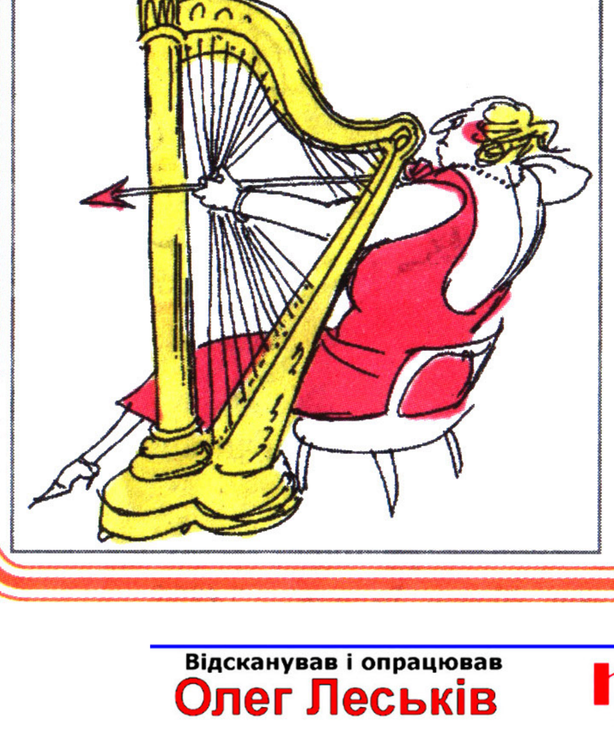

ПЕРЕЦЬ № 11 (1496)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
О. КОХАН (головний художник),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 10.10.2000.
Підписано до друку 27.10.2000.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 17620 прим.
Зам. 0110011.
Ціна договірна.

© «Перець» 2000 р.

Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
факс 224-35-82,
відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38,
реклами 441-89-39,
факс 441-89-11,
художнього відділу 441-89-24.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393.

Вінегрет із ПЕРЦЕМ

Мал. О. КОХАНА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. Е. ФРІДМАНА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

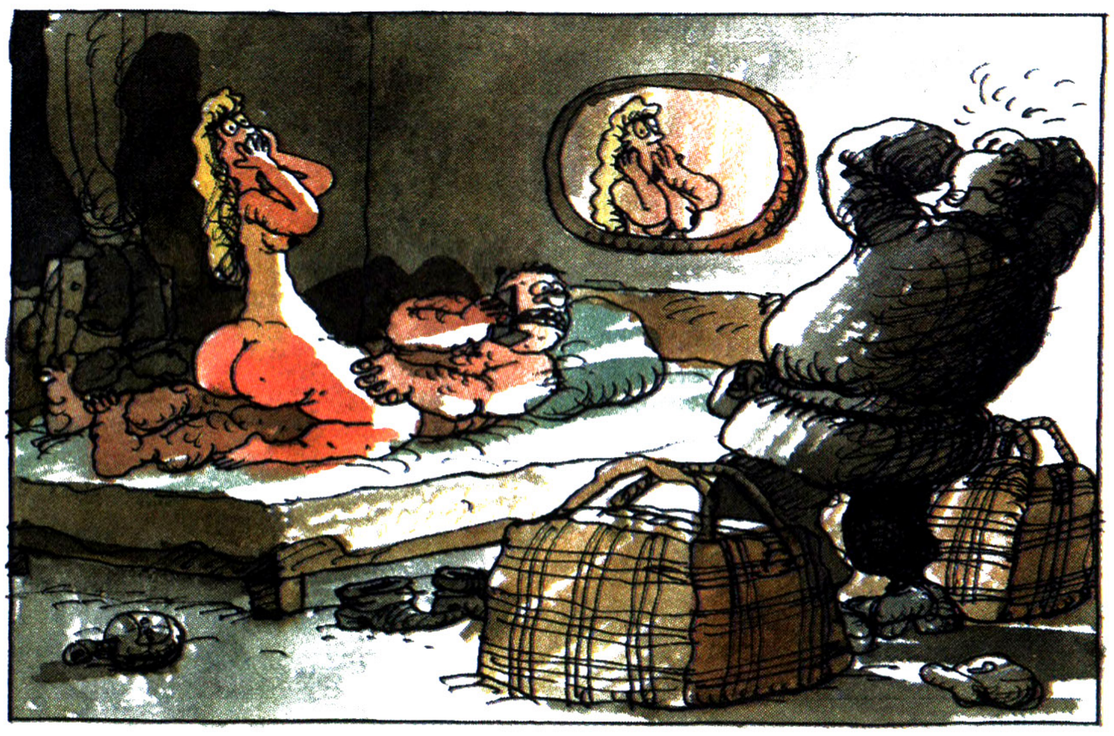

— Охорона! Як ви цього типа пропустили?

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

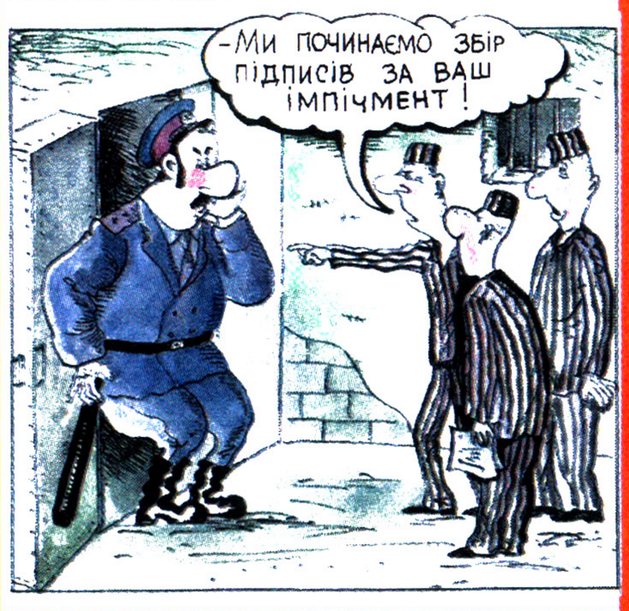

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. О. КОХАНА

— Я не можу висловити своєї любові до нареченої словами. Тільки цифрами її рахунків!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

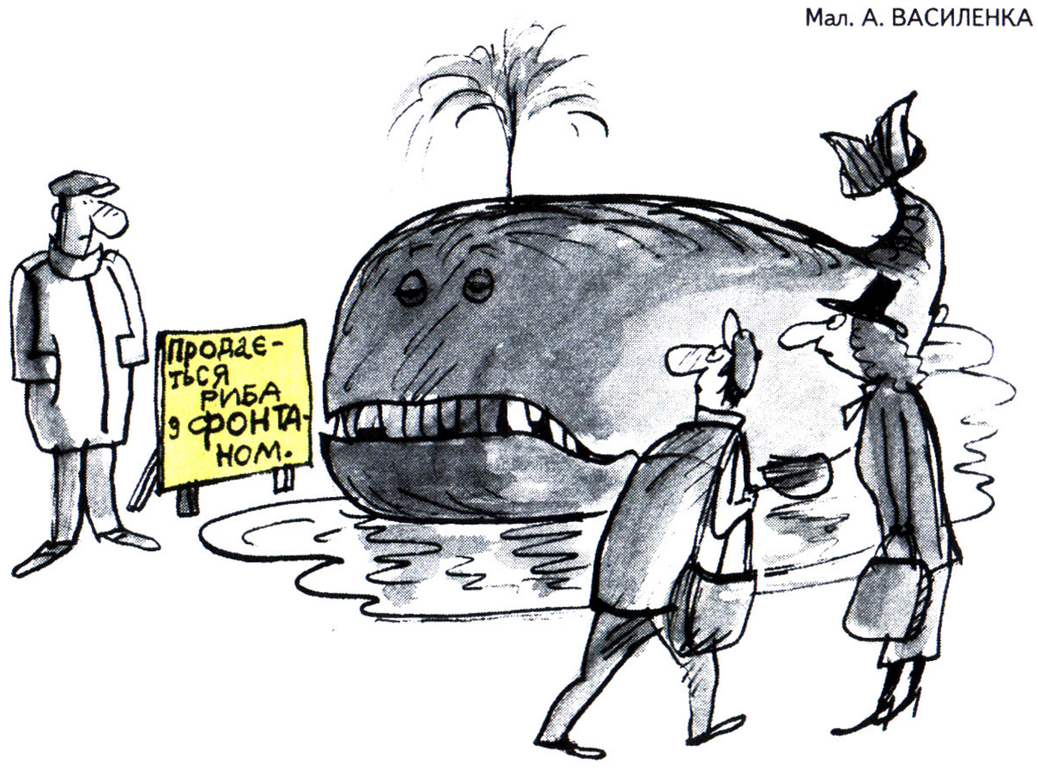

4 800129 606758 11

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Журнал «Перець» — одне з небагатьох видань України, яке виходить лише на кошти читачів...

Не забудьте передплатити його на 2001 рік!

Будемо щиро вдячні, якщо порадите це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

Передплатна ціна на шість місяців 8 грн. 70 коп., на рік — 17 грн. 40 коп. Індекс — 74393.

Зустрінемо нове тисячоліття з «Перцем»!